

Když moc chvátáš, tak si sedni
lidská moudrost praví,
dodržet to, moh' jsem dneska
být v pořádku – zdravý.

Rozhod jsem se, že je třeba,
doma něco opravit,
k tomu se však musím hlavně
dokonale připravit.

Na světlo však nedosáhnu,
ani z malé poličky
proto jsem si na pomoc vzal,
hliníkové štafličky.

Několikrát hore – dole,
čeho bych se asi bál,
jenže pak jsem potřeboval,
sáhnout ještě kousek dál.

Ani nevím, jak se stalo,
najednou jsem na zádech,
cítím jenom hroznou bolest,
a nemohu chytit dech.

Moje žena byla doma,
slyší ránu, sténání,
rychle sahá po mobilu,
a záchranku vyzvání.

Než mi Jana nachystala,
pár věcí a doklady,
v ulici už bliká světlo,
rychlá pomoc je tady.

Kouknout vpravo, prstem na nos,
lékařka tak prověří,
že to budou jenom žebra,
že nemám nic s páteří.

Po příjezdu do špitálu,
je standardní kolečko,
nejrůznější vyšetření,
krev, RTG, i cétéčko.

Vzhledem k tomu, že to všechno,
byl docela pěkný ryc,
rozhodli se lékaři,
že odsají i vzduch z plic.

Do žeber mi udělali,
tuze pěknou douru
a do ní pak nasadili,
dosti tlustou rouru.

Moc si cením dobrý nápad
jedné pěkné sestřičky,
mou ruku si vzala do své,
drobné - teplé dlaničky.

Vývěva pak ze mě táhla,
nějaký šlem s krví,
že prý je to zcela běžné
a nejsem s tím prvý.

Napojený na výživu,
v nose, v ruce hadičky
občas přišly pro zpestření
s inijkcí sestřičky.

Čurat vleže do bažanta,
v tom je trochu háček,
když si na to hlava zvykne,
pak už je to máček.

Na ÁRU se hvízdát nesmí,
když chci volat sestřičku,
zvonek není - příště vezmu
radši gong a paličku.

Po kontrolních vyšetřeních,
jsem pak ARO opustil,
na lůžkovém oddělení,
už je trochu jiný styl.

Od půl páté už je živo,
„Dobré ráno pánové“
inijekce, prášky, léky,
čerstvé čaje hotové.

Vizita je stručná rychlá,
žádné třesky - plesky,
všechno co je třeba vědět
obsahují desky.

Dvakrát týdně - to se schází,
konzilium celé,
pokoj plný bílých plášťů,
i s primářem v čele.

Omlouvám se, že jsem básnil,
trochu divné básně,
závěrem však mohu napsat:
„Bylo mi tu krásně“

Není to jen pusté klišé,
je v tom vlastní zkušenost,
když jsem po chodbě moh chodit,
strávil jsem tam času dost.

Vúně chodeb bez lyzolu,
a na stěnách grafiky,
vnáší vedle profi léčby,
kus potřebné lyriky.

Závěrem chci poděkovat,
všem lékařům, sestřím, bratrům,
ale hlavně primáři,
který celou atmosféru
svým vedením vytváří.

